

En Maurici va tornar a entrar a poc a poc a casa amb el plat encara a la mà. L'Òscar i la Lilí havien ocupat el seu llit i havien hissat els seus llençols com si fossin veles.

–Aquí arriben les provisions –va cridar en Maurici, i va deixar el plat sobre el llit.

Les galetes eren delicioses. En el seu punt de cruixents i en el seu punt de dolces. En Maurici els va parlar del professor de pelar taronges.

–N'estàs segur que és veritat? –va preguntar la Lilí.

–Podria ser veritat –va dir en Maurici–. I les galetes són especialment bones.

Al final només quedava una galeta al plat de plata. La Lilí va agafar el plat amb una mà i anava a agafar la galeta quan, de sobte, s'aturà.

–Però mireu –va cridar–, si això és un vaixell pirata!

I en efecte. Al mig del plat hi havia gravat un magnífic vaixell pirata amb tres grans veles i una bandera amb una calavera.

–Quina casualitat! –va cridar l'Òscar.

No, va pensar en Maurici, no és una casualitat. Hi havia alguna cosa en aquell senyor Silvestre que era realment singular.

LA SORPRESA DE LA SENYORETA MARGARIDA, DEL SENYOR AMORÓS I D'EN DE MAURICI

L'endemà al matí, quan en Maurici es va despertar, va saltar ràpidament del llit per anar a veure si ja hi havia el diari. I, efectivament!, l'*Últimes Notícies* estava plegat i ben col·locadet sobre l'estora. En Maurici va agafar el diari i va tornar a tancar la porta.

–Passa alguna cosa? –va cridar el pare des del lavabo.

–Eh, només he de mirar una cosa –va dir en Maurici, i va anar al menjador on va posar el diari a terra i el va obrir de bat a bat. A la primera plana s'hi veien fotos d'un soldat que havia estat agafat per uns altres dos soldats. En Maurici continuava passant pàgines. Cimera mundial d'economia, reforma tributària, atur.

Per fi va arribar a la secció local, on hi havia les novetats de la ciutat. I aquí, a sota de la segona pàgina, hi havia una petita notícia. Sota el titular «Sorprenent descobriment al parc municipal», podia llegir-s'hi:

Una troballa ha originat una gran alegria entre els treballadors de l'Institut Zoològic; aquesta troballa va ser feta ahir durant una ronda rutinària al parc municipal. Per primera vegada des de fa trenta anys, van descobrir un exemplar del primitiu i rar tigre de parc originari de Birmània. El diminut mamífer fa encara no deu centímetres de llarg i s'alimenta principalment de fulles. Aquest animal espantadís es considerava extingit a Europa des de feia molts anys.

En Maurici va córrer a veure el pare al lavabo.

–Escolta què hi diu aquí –va cridar–, m'hi jugo el que vulguis que la senyoreta Margarida es quedarà glaçada!

Quan va acabar de llegir-ho, el pare es va assegurar al marge de la banyera.

–Increïble! –va dir–, haig de confessar que fins i tot jo trobava la història del tigre de parc una mica aventurada.

En Maurici estava radiant.

–Ara ja ningú no pot dir que m'ho havia inventat. I ja no hauré d'escriure una altra redacció.

Aquell matí no podia anar més de pressa a l'hora de vestir-se. A l'hora d'esmorzar, amb prou feines va necessitar tres cullerades per acabar-se els cereals, i quan la mare encara era al lavabo maquillant-se, ell li donava pressa per marxar d'una vegada.

La senyoreta Margarida també llegia el diari aquell matí. Primer, perquè, ben mirat, estava massa cansada per conversar amb el seu marit, i segon, perquè trobava que els mestres havien de saber què deien els diaris de bon matí. Podia ser que algun nen els ho preguntés.

–Vaja, escolta això –li va dir al seu marit quan va arribar a la secció local, i li va llegir l'article en veu alta–. Havies sentit mai a parlar del tigre de parc?

–No –va dir ell–, però està clar que això no vol dir res. Sobretot, quan s'ha cregut que estaven extingits durant trenta anys.

La senyoreta Margarida no va dir res. Era una casualitat ben estranya que precisament ahir un del seus alumnes hagués escrit sobre aquest animal. Però ella era prou gran per acceptar les casualitats més estranyes. S'havia de disculpar amb en Maurici. I no només ella.

En Maurici, en arribar a l'escola, va córrer escales amunt. Havia enrotllat el diari i el portava a la mà com si fos una espasa. L'ensenyaria a tothom. Però quan va entrar a la classe, no li calia el diari. Els seus companys de classe estaven drets davant la pissarra amb cara d'incrèduls i llegien la notícia del diari, que algú havia retallat i enganxat amb cinta adhesiva. L'Esteve Caparrós estava llegint en veu alta:

–...es considerava extingit a Europa des de feia molts anys.

Aleshores es va adonar que hi havia en Maurici.

–Quina passada, Maurici! –va dir–. De seguida vaig pensar que aquesta història era veritat.

En Martí Borràs, que era al seu costat, va fer que sí, sol·lícit. En Maurici no ni es va dignar mirar-los.

–Hola Lili, hola Òscar –va cridar–. Què? Què us havia dit?

–Llàstima que ahir no el vam veure –va dir la Lili.

A la redacció local de l'*Últimes Notícies* també estaven tots trasbalsats. El telèfon sonava ininterrompudament. Els lectors volien saber més coses sobre el tigre de parc. Però, sobretot, volien veure'n una foto. El cap de la secció local, Josep Amorós, contemplava furiós la diminuta notícia. Hauria d'haver sortit ben endavant, a la primera plana, aquesta notícia. S'emprenyaria de valent amb el cap de redacció. Però abans, a la reunió del matí, clavaria quatre crits als seus redactors.

La redacció de la secció local estava reunida gairebé en ple. Quan l'Amorós va entrar al despatx, tothom va emmudir. Al seu darrere, es va obrir pas en Pau, el becari, i es va refugiar a l'última fila. Aleshores va començar la reunió. Normalment, repassaven la secció local pàgina per pàgina, però aquell matí l'Amorós va preguntar amb un to de veu amenaçador:

–Com ha vingut a parar al diari aquesta història del tigre de parc?

Tots callaven.

–Qui ha pres la decisió de col·locar aquesta història al final de tot de la segona pàgina de la secció local?

Tots continuaven callant. Els atacs d'ira del senyor Amorós eren terribles. Aleshores es va sentir una tosseta. Venia de l'última fila, d'en Pau. Semblava que en Pau hauria desitjat que se l'empassés la terra, i tenia les orelles molt vermelles.

–Em temo..., bé, em sembla..., jo crec..., –va dir tartamudejant.

–Què? –va vociferar l'Amorós.

–Jo he escrit la notícia –va dir en Pau dessolat.

Van transcórrer uns minuts molt incòmodes per a en Pau i el redactor Heribert Humet, qui, el dia anterior, havia estat el responsable de la secció local. L'Amorós va cridar:

–Una vegada que tenim una bona història i l'amagueu en un racó de la segona pàgina! I on és la foto?

–Quina foto? –va preguntar l'Humet amb innocència.

–Exacte! –va tornar a esgargamellar-se l'Amorós–. No hi ha foto! Vull que demà aparegui una foto del tigre de parc al nostre diari.

Com que l'ambient estava a punt d'explotar, als redactors se'ls van escapar un parell de coses. Ningú no es va adonar que la carta de la qual en Pau, el becari, n'havia tret la seva notícia, no duia remitent. I ningú no va parlar amb el senyor Puig, el director de l'Institut Zoològic, que havia trucat ja de bon matí. Volia dir-los que la història del tigre de parc ben segur que havia de tractar-se d'un error. Cap dels seus col·laboradors havia descobert un animal d'aquesta mena. Però com que la secretària, aquell matí, no va poder comunicar-s'hi, ningú no en va arribar a saber res.

Per a en Maurici va ser un gran dia, a l'escola. La senyoreta Margarida va tornar a llegir la notícia en veu alta.

És evident que hem estat injustos amb en Maurici –va dir–. I què n'hem après? –la classe restava en silenci–. Bé, especialment, que mai no hem d'imaginar-nos que ho sabem tot, la mestra inclosa –va dir per acabar, i va fer una ganyota que va provocar el riure a tota la classe.

A l'hora de pati els companys van fer un cercle al voltant d'en Maurici, i ell tornava a explicar amb exactitud de quina manera havia trobat el tigre de parc.

–L'aniré a veure aquesta tarda mateix –va dir l'Esteve Caparrós, i en Martí Borràs, com sempre, s'hi va afegir.

–No crec que el trobeu –va dir en Maurici, una mica altiu.

–Això jo a ho veurem –va contestar en Martí, enfadat.

En Maurici havia quedat aquella tarda per anar al parc amb la Lili i l'Òscar. Però quan va passar per davant del parc, en fer el camí de tornada de l'escola, no es podia creure el que veia. El carrer estava acordonat i hi havia cintes de ratlles vermelles i blanques pertot arreu. Grans masses de gent anaven pel camí ample del parc, molts amb llargavistes davant dels ulls. Els fotògrafs s'arrossegaven entre els matolls. El pare no el deixaria anar mai al parc, amb aquell batibull.